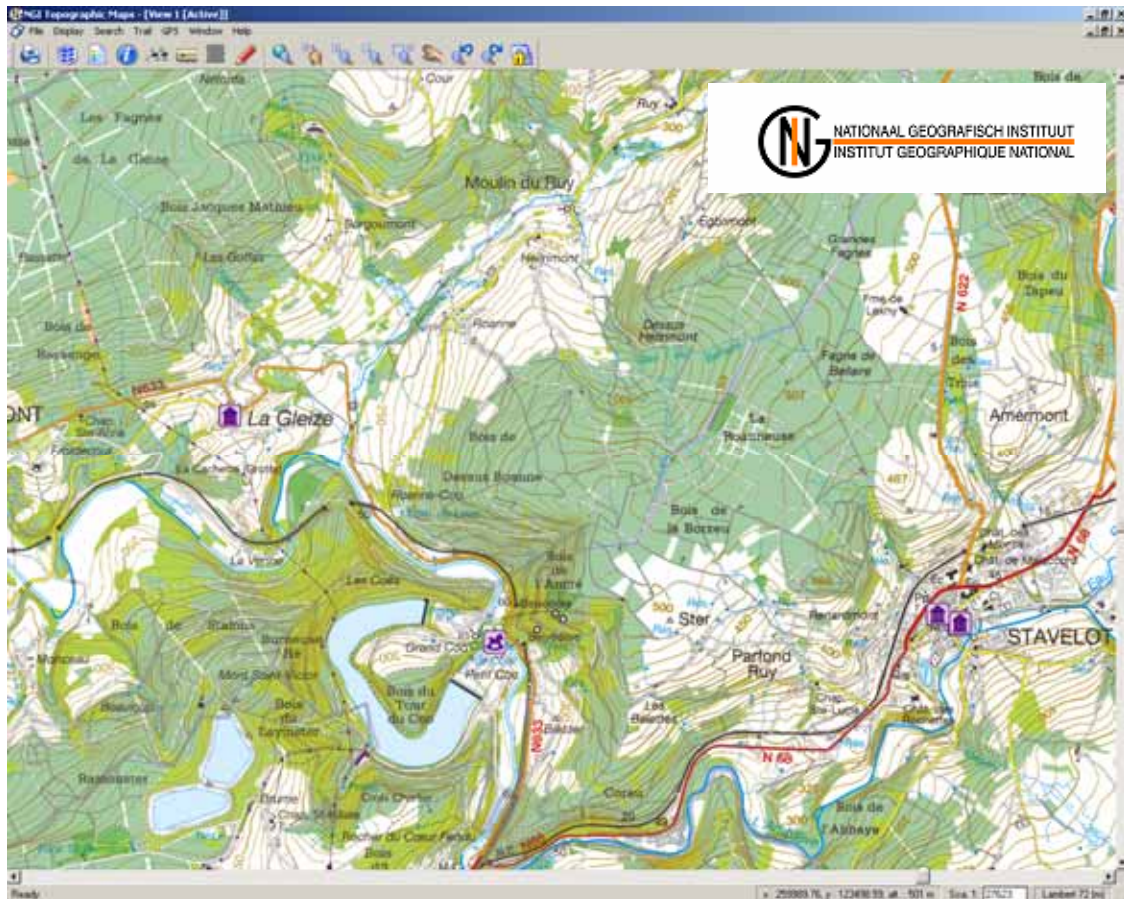

Coo

Hier een verslagje van een luswandeling in de buurt van Coo. Deze is gelopen in september 2006 als kaartlees oefening.

Met deze prent is het zichtbaar waar er gewandeld is; namelijk in de grote groene vlek in het midden van de kaart;-) De gebruikte kaarten zijn België 1/25000 nrs. 50/5-6 en 49/7-8. De meest recente kaarten met deze schaal zijn gebruikt. En de info daarop is +/- 20 jaar oud, herziening 1986.

De wagen wordt geplaatst op een parking in het centrum van Petit Coo. De wandelschoenen gaan aan. Eerste opdracht; zoek de watervallen.

Er is hier een heus kabouterdorp gegroeid sinds ik de laatste maal hier was. Alleen wat aangenamere kabouters had gemogen. Die van het la Chouffe type of zo. Maar blijkbaar zijn het kleuterkabouters geworden. Enfin.

Er is wel een voordeel aan die kabouterinvasie. De innerlijke mens wordt versterkt. D'er was weer iemand mondvoorraad vergeten. Even verderop met zicht op de lift wordt er een eerste pauze genomen. Ja, die is nodig. Enerzijds om de innerlijke mens te versterken. De wafels waren niet verpakt. En anderzijds om het strijdplan voor vandaag te bespreken. Euh, op te stellen.

Het wordt een simpel plan. Ge ziet de lift: klauter naar boven. Achter die lift is er een groot bos en daar zal er wel wat te wandelen vallen. Zo gezegd zo gedaan.

Aan de hand van deze foto is er een vergelijking op te stellen tussen de hoeveelheid hoogtelijnen die op een bepaalde afstand bij elkaar liggen op de kaart en de steilheid van het werkelijke terrein.

Boven ons steeds het gegiebel van mensen die zitten te denken wat voor idioten dit weer zijn die te voet naar boven komen als er ook een lift is. Wie heeft nu gelijk, hmmm... Er zijn een paar andere wandelaars op pad. Naar onder.

Na een korte en stevige klim staat er een toren voor onze neus. Einde van de stoeltjeslift. Ook die toren wordt beklommen.

Boven gekomen is er een mooi zicht op het u-vormige waterreservoir dat boven de watervallen van Coo ligt te wachten om naar beneden te storten. Eigenlijk best wel indrukwekkend. Voordeel van dat uitzicht is dat iedereen weer op adem kan komen zonder gezichtsverlies.

Dan verder naar boven. Nu komen we niemand meer tegen. Op de kaart staat een zwart streepje. Op het terrein is daar niets van te merken. Dan maar de 4x4 weg blijven volgen. Tot op gegeven moment er een plaat hangt van privé bos. Oftewel klopt de kaart niet oftewel zitten we niet op het punt waar ik denk dat we zitten. Hier staan weer zo van die zwarte lijntjes op de kaart. Met iets wat op een pad lijkt wordt er verder naar boven geklommen. Uit voorzorg de stokken voorop. Geen onverwachte stropersklemmen in dit hoge gras.

Hè, hè. Het is wat minder vermoeiend dus de positie is er een waar de hoogtelijnen verder van elkaar liggen. Hier zijn er locals hout aan het kappen. Ze kijken ons een beetje argwanend aan. Wegens de onzekere positie wordt er pal oostwaarts gelopen. Dat leid naar het gehucht Ster. De weg gaat over in een verharde weg en de kaart begint terug te kloppen.

De bank op de kruising kijkt ons uitnodigend aan. De tocht is ongeveer het eerste uur gepasseerd. De samenloop van deze twee omstandigheden heeft als resultaat dat 15 seconden later deze bank onze rustplaats is.

Vermits het vertrouwen in de positiebepaling weer helemaal terug is wordt er noordwaarts gekeerd na de pauze. Terug het bos in. De kaart verraad een naaldboombos. Wat is die kaart toch geweldig mis. Dit bos is recent gekapt. Of toch grote delen.

De natuur begint te roepen. Ik duik dan maar even de beschutting van deze overgebleven bomen in. Verdorie. Ik zak weg in dat bos. De ondergrond is zeer nat en mossig. Moeras is eigenlijk een betere beschrijving. Blij als ik terug op de verharde landweg sta.

Na het gekapte bos wordt er een echt bos in gelopen. Hier liggen de hoogtelijnen weer wat korter bijeen. Wat mooie kloofjes vormt. Dit zijn idyllische plekjes.

Dit is het zicht op het dorp Moulin du Ruy. De kerktoeren en, voor de mensen die het dorpje echt kennen, een stukje van de oude school. Met dit zicht is het bos helemaal doorkruist. Maar dichter dan dit zicht komen we niet bij het dorp. Er wordt terug zuidwaarts gewandeld. Terug het bos in. Op naar Roanne-Coo.

De navigatie wordt overgegeven in andere handen. In het bos zijn een aantal op de kaart aangeduide landwegen afgesloten of privé. Dan maar een andere weg zoeken. Er liggen genoeg landwegen door dit bos. Zo een naaldbos kan op sommige momenten een zeer

donker gevoel opwekken. Ook is Roanne-Coo lager gelegen. De knieën hebben het geweten. Een van de wegjes gaat recht naar beneden. Voordeel is wel dat je snel beneden bent.

Met een beetje zicht op de vallei wordt er pauze gehouden. Die omliggende boomstam zal er ook wel iets mee te maken hebben. Nu valt eigenlijk pas de herzieningsdatum van de kaart op. 20 jaar oud is dat ding dus. Waarschijnlijk nog eens plus 3 jaar eer dat de kaart gedrukt is.

Er is onduidelijkheid kwestie van positie. Goed kaartlezen kan maar pas door veel oefening. Het spoor ligt over een brug. Een mooie brug tevens. De weg loopt daar onderdoor. Maar toch zijn er af en toe auto's te zien. Die lijken wel te hoog, in het ijle te rijden. Ook is er het geluid van voorbijrijdende auto's zonder dat ze zichtbaar zijn. Na enige tijd de kaart goed te bestuderen wordt er een andere weg ontdekt. Ook het gegeven van haarspeldbocht wordt op de kaart ontdekt. Dat is meestal een teken van een groot hoogteverschil. Daardoor leken die auto's in het ijle te rijden. Mooi uitzicht op die boomstam toch.

Vang de trein. Benodigheden; een trein en een fotoestel. Hier op een klein voetgangersbruggetje over het spoor.

Bijna terug in kabouterland. Dju, moeten ze ook de voorbijrijdende weggebruikers daar van op de hoogte brengen? Die kabouters van La Chouffe zijn veel vriendelijkere kabouters. Wat een cultuurvervuiling.

En de wandeling eindigt zoals ze begonnen is. Er is nog steeds water aan de watervallen.

Copyright:
Bron:

Deze tekst mag voor niet-commerciële doeleinden verspreid worden onder bronvermelding.
<http://bergkonijn.wordpress.com/>